

датели, като проповѣдаше на хвно, че сынъ
 Божіи не е като дрѣгы-тѣ хора само една
 тварь, нъ е едносущенъ съ Творца Бога
 Отца. Кога-то слышаше правовѣрный съборъ
 тѣхъ изрѣченіа, обрадованъ славаше Бога,
 като глѣдаше, че Богопротивна-та и враж-
 дена ересъ пропадаше отъ черковныя стѣны
 и сѣ прѣдаваше на проклятіе. Отъ мало
 до голѣмо ни единъ не остана у дома си,
 нъ отидохъ да видятъ прѣподокнаго и да
 слышатъ негово-то приказваніе и дѣлахъ;
 Молимъ сѣ и благодаримъ на Господа, дѣ-
 то сѣ сподобихме да видимъ челоуѣка Бо-
 жіа; зашо-то Антоніево-то има бѣше сла-
 вно и всждъ прочюто, та всѣкий желалаше
 да сѣ досѣгне поне до крайчеца на дрѣ-
 шкж-тѣхъ мѣ за здравіе. Колкома изцѣлахъ
 тогава отъ различни колѣсти! Колкома сѣ
 повърнахъ отъ заблужденіе и влехохъ въ
 правыа истинскый пѣть! Отвсждъ народъ
 съ трѣпаше около С-го, дѣто нѣкои си ка-
 то сѣ натискахъ, отелзскахъ дрѣгы на
 стѣрнж да стоятъ назады. Антоній съглѣда
 това и, съ ѹмиленно сѣрдце продѣма: тѣй
 стадо по-голѣмо и по-зло ли е отъ оныа